

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

Σύντροφοι, φίλοι.

Θα εξηγήσω, όσο πιο σύντομα μπορούσα, την αντίληψή μου για την επαναστατική διαδικασία, ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ, για να βάλω τέλος στον γενοκτονικό καπιταλισμό. Αντλώ από τις πολύ ποικίλες εμπειρίες μου από σχεδόν 60 χρόνια μαχητικού και οργανωμένου αγώνα.

ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΑ:

ΑΡΧΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ. -

Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε βαθιά κρίση και ταυτόχρονα αναπτύσσονται αρκετοί συνδικαλιστικοί και πολιτικοί αγώνες σε ΠΟΛΛΕΣ χώρες. Ριζοσπαστικές πολιτικές δυνάμεις διαφορετικού μεγέθους, ακόμη και αν είναι μικρές, γίνονται αισθητές και είναι παρούσες σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι δημιουργούν βαθιά αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά στην πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Επομένως, ακόμη και «αύριο» θα μπορούσε να δημιουργηθεί μια επαναστατική κατάσταση.

Δημιουργούνται οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες, πιο αργά απ' ό,τι θέλουμε, για να ανατραπεί ο Καπιταλισμός και να οικοδομηθούν οι σοσιαλιστικές κοινωνίες που θα οδηγήσουν την Ανθρωπότητα στον Κομμουνισμό.

Χωρίς να είμαστε ευρωκεντριστές, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η ευρωπαϊκή (γενικά, δυτική) εργατική τάξη απο-ιδεολογικοποιείται επειδή το κεφάλαιο αποφάσισε εδώ και πολύ καιρό να την επιδοτήσει για να εξαλείψει κάθε ίχνος διαμαρτυρίας και επαναστατικής διαδικασίας. Εκείνη η στιγμή ήταν όταν τα εργατικά κράτη (ειδικά η ΕΣΣΔ) έδωσαν ελπίδα σε μια εκμεταλλεόμενη τάξη.

Το κράτος πρόνοιας ήταν η απάντηση των αστικών δημοκρατιών στον πραγματικό σοσιαλισμό. Αλλά τώρα (για να ξεπεράσουν τις κυκλικές κρίσεις τους) προχωρούν στη διάλυση όλων των δημόσιων. Καταστέλλοντας οφέλη που η αστική τάξη δεν χορηγούσε στους κατοίκους των κρατών της Ασίας, της Αμερικής ή της Αφρικής. Σε αυτές υπάρχουν διαφορετικές επαναστατικές συνθήκες.

Για να καταπολεμήσει κάθε ίχνος εξέγερσης έξω από τον πρώτο κύκλο εξουσίας, ο καπιταλισμός δείχνει το ιμπεριαλιστικό του πρόσωπο που, από τη μια καταπιέζει με αίμα και φωτιά και, από την άλλη, προσπαθεί να συν-επιλέξει ευρύτερα τμήματα της εργατικής τάξης στις χώρες τους με βάση τους φόβους, τις εισβολές, τη μετανάστευση, την πάλη των πολιτισμών, την τρομοκρατία ... να έχουν την κοινή γνώμη με το μέρος τους, να προσπαθούν να πείσουν ότι η ταξική πάλη δεν έχει καμία σχέση με τη σημερινή σύγκρουση.

Οι άρχουσες τάξεις έχουν αποδείξει τη μεγάλη τους ικανότητα αντίδρασης και προσαρμογής, για να συνεχίσουν να αναβάλλουν την αγωνία τους, έτσι ορισμένες μοναρχίες της φεουδαρχίας επιβιώνουν και συνυπάρχουν με τον καπιταλισμό, ο οποίος έχει κάποιες πτυχές της σύγχρονης δουλείας.

Η οικονομική, πολιτική και σε κάποιο βαθμό στρατιωτική ηγεσία του καπιταλιστικού κέντρου εξουσίας, αυτή των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι ΗΠΑ, αν και δεν έχουν ηττηθεί, έχουν υποστεί σοβαρές ζημιές. Σήμερα οι "νωμένες Πολιτείες δεν είναι πλέον σε θέση να κυβερνήσουν τον κόσμο όπως έκαναν, παρόλο που υποτάσσουν την ΕΕ.

Το άλλο όπλο του Καπιταλισμού, το οικονομικό, βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση, το Δολάριο δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια μικρή εικόνα αυτού που ήταν στη διεθνή οικονομική σφαίρα, μόνο που οι «αποικίες» του συνεχίζουν να το θεωρούν ως οικονομικό πρότυπο αναφοράς στις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές. Οι ΗΠΑ έχουν το μεγαλύτερο εξωτερικό χρέος στον κόσμο, το 2020 το χρέος έφτασε το 135% του ΑΕΠ και περίπου το 25% των ομολόγων που εκδίδει η αμερικανική κυβέρνηση, για να αποκτήσει ρευστότητα, βρίσκονται στα χέρια της κινεζικής κυβέρνησης.

Κάθε φορά που οξύνεται η ταξική πάλη, το σοσιαλδημοκρατικό φαινόμενο εμφανίζεται με διαφορετικό τρόπο, με αποστολή να σταματήσει την πάλη και να στρέψει την προσοχή στον αστικό θετικισμό.

Εμείς οι κομμουνιστές, που έχουμε γράψει σίγουρα τις πιο ηρωικές σελίδες της ιστορίας, κάναμε το λάθος, και μερικές φορές συνεχίζουμε να το κάνουμε σήμερα, να σιωπήσουμε και να αποδεχτούμε τη Σοσιαλδημοκρατία, δίνοντάς τους αναγνώριση σε επίπεδο σχεδόν ισότητας ή βοήθειας στους επαναστάτες, ενώ στην πραγματικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο.

Για να τους ευχαριστήσουμε, να τους έχουμε συμμάχους (χωρίς να θέλουμε να είμαστε), σε πολλές περιπτώσεις, αποφύγαμε να μιλήσουμε ξεκάθαρα, emphaticά, ξεκάθαρα. Αποφύγαμε να μιλήσουμε για ταξική πάλη, επανάσταση, σοσιαλισμό, αποφύγαμε να τους καταγγείλουμε μπροστά στους εργαζόμενους, να τους κατηγορήσουμε ότι είναι συνένοχοι του κεφαλαίου, τους δώσαμε ένα χώρο που δεν τους αξίζει και επιτρέψαμε και υιοθετήσαμε έστω και ένα μέρος του λόγου τους.

Απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα, το κυριότερο είναι ότι, την κατάλληλη στιγμή, ένα επαναστατικό κόμμα είναι έτοιμο και ικανό να εκμεταλλευτεί τη θεμελιώδη αντίφαση που δημιουργήθηκε, αναπαράγεται και επιδεινώνεται από την καπιταλιστική κρίση.

Ένα κρίσιμο ερώτημα είναι αν ένα μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα μπορεί να αντιληφθεί την επαναστατική κατάσταση εγκαίρως (την κατάλληλη στιγμή, όπως έκανε ο Λένιν και το μπολσεβίκικο κόμμα) και να οδηγήσει τη μαζική πάλη προς την κοινωνική ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος. Για παράδειγμα, στη Γαλλία, τον Μάιο του 1968, ενώ υπήρχε μια επαναστατική κατάσταση, το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν το εκμεταλλεύτηκε για μια ποιοτική κοινωνική ανατροπή. Το ίδιο λάθος διαπράχθηκε από το Κομμουνιστικό Κόμμα Αργεντινής, το οποίο, αντί να ζητήσει κοινωνική ανατροπή στην πράξη, ξεκίνησε συνθήματα για μεταρρυθμιστικούς μετασχηματισμούς, μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΥΠΟΣΤΑΤΩΝ:

- 1) Οι ηγέτες του καπιταλισμού (οι άνθρωποι που κατέχουν τις πολυεθνικές) δεν θα εγκαταλείψουν τις θέσεις εξουσίας τους (οικονομικές, ιδεολογικές, ενημερωτικές, νομοθετικές, νομικές, κοινωνικές κ.λπ.) αν δεν είναι με τη βία. Αν δεν τους αποβάλλουμε από τη σημερινή τους εξουσία και δεν οικοδομήσουμε μια νέα ταξική εξουσία και ένα νέο κράτος με δικούς του μηχανισμούς.
- 2) Οι καπιταλιστές οργανώνονται παγκοσμίως και «αγοράζουν» τους καλύτερα μορφωμένους και ικανότερους ανθρώπους, για να σχεδιάσουν τις αποφάσεις που στη συνέχεια εφαρμόζονται από τις κυβερνήσεις της άρχουσας τάξης, τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου. Δημιουργείται σύγχυση ότι (εκτός από τους «αγορασμένους» που μοιράζονται πλήρως το καπιταλιστικό εγχείρημα) κάποιοι από τους «αγορασμένους» νομίζουν μάλιστα ότι έχουν τα δικά τους κριτήρια και πιστεύουν ότι αγωνίζονται ενάντια στους μεγάλους καπιταλιστές, αλλά, στην πραγματικότητα, παίζουν στα χέρια τους και ακολουθούν την ιδεολογία τους.
- 3) Στον 21ο αιώνα, με εξαίρεση την ΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΧΗ, δεν το βλέπω εύκολο (αν και δεν μπορούμε και δεν πρέπει να το αποκλείσουμε), την αναπαραγωγή συνθηκών (αντικειμενικών και υποκειμενικών) που επιτρέπουν την επανάληψη (με τις κατάλληλες παραλλαγές) των κατορθωμάτων των επαναστάσεων που ζούσαν: Κούβα, ΕΣΣΔ, Κίνα, Βιετνάμ, Λάος ή ΛΔΚ. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολλές αντικειμενικές συνθήκες, αλλά οι υποκειμενικές δεν είναι ακόμη πραγματικότητα στη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων (είναι η επαναστατική πρωτοπορία που πρέπει να βοηθήσει στη δημιουργία τους, με τον αγώνα).
- 4) Το προλεταριάτο έχει διασκορπιστεί με την τακτική της ηγεμονικής σκέψης, η οποία έχει εμβολιάσει τον ατομικισμό και έχει εφεύρει την ψεύτικη μεσαία τάξη. Η δύναμη του φεμινιστικού κινήματος υφίσταται μια παρόμοια αντεπίθεση με την εφεύρεση της «αίσθησης φύλου».
- 5) Ο δρόμος που αντιλαμβάνομαι, ως το άθροισμα των πολιτικών, οικονομικών, πολιτιστικών, κοινωνικών κ.λπ., είναι αυτή της αλλαγής της πολιτικής συνείδησης της πλειοψηφίας του πληθυσμού. Δηλαδή, ο ιδεολογικός αγώνας ως βάση που επιτρέπει στην πλειοψηφία του πληθυσμού να δει καθαρά, και να ενεργήσει

ανάλογα, ότι πρέπει να καταστρέψουμε τον Καπιταλισμό. Όλα αυτά χωρίς να ξεχνάμε ότι κάποια στιγμή θα πρέπει να γίνει η επίθεση στην κρατική εξουσία και τους ταξικούς μηχανισμούς της, αφού η αστική τάξη δεν θα τους εγκαταλείψει οικειοθελώς.

- 6) Ο εχθρός μας το γνωρίζει αυτό και γι' αυτό επενδύει τόσα χρήματα και προσπάθεια στον ιδεολογικό του αγώνα και για το λόγο αυτό έχει μονοπωλήσει τον έλεγχο των μέσων ενημέρωσης (ιδιωτικών και δημόσιων).
- 7) Η ιδεολογική διαπαιδαγώγηση ξεκινά, για κάθε άνθρωπο, στο οικογενειακό του περιβάλλον, στους φίλους, τους συναδέλφους και τη γειτονιά του, αλλά εδραιώνεται στα σχολεία (σήμερα, με εξαιρέσεις, ελεγχόμενα από την αστική ιδεολογία) και ΕΙΔΙΚΑ σε όλους τους αγώνες ενάντια στην αδικία. Η μάθηση ενισχύεται από τη δική του εμπειρία. Χωρίς εμπειρία αγώνα και οργάνωσης δεν υπάρχει δυνατότητα ωρίμανσης της συνείδησης.
- 8) Ξεκινάμε γενικά από ένα χαμηλό επίπεδο κοινωνικών και ιστορικών γνώσεων, καθώς και από μια ανησυχητική έλλειψη ενδιαφέροντος για αυτά τα θέματα. Ο καπιταλισμός έχει διαθέσει πολλούς πόρους έτσι ώστε οι εκμεταλλεόμενοι να μην γνωρίζουν ότι είναι, προωθεί την άγνοια και τον μη διαμορφωτικό ελεύθερο χρόνο, τον «πουλάει» ως ευημερία (και έτσι κάνει να πιστεύει ότι δεν υπάρχει εκμετάλλευση).
- 9) Οι επαναστάτες άνθρωποι θα φιλοδοξούν πάντα να κατανοήσουν καλύτερα τι συμβαίνει στο περιβάλλον τους και στον κόσμο. Εξ ου και η επιθυμία τους για μελέτη και συζήτηση, να αντιπαραβάλουν τις ιδέες τους και να τις βελτιώσουν.
- 10) Πρέπει να λάβουμε υπόψη τη νέα πραγματικότητα των «μέσων κοινωνικής δικτύωσης». Είναι ένα αυξανόμενο μέρος της ιδεολογικής μάχης. Ένας έλεγχος Battleπου καθοδηγείται από τις πολυεθνικές των τεχνολογιών της πληροφορίας και της επικοινωνίας, λογοκρίνοντας και εμποδίζοντας την κυκλοφορία όλων όσων θέλουν.
- 11) Οι εικονικές συναντήσεις έχουν το πλεονέκτημα ότι εξοικονομούν χρόνο και χρήμα (ειδικά ταξίδια), αλλά εξαλείφουν την ανθρώπινη εγγύτητα που απαιτείται για να βοηθήσουν στην αύξηση των προσωπικών δεσμών που βοηθούν τόσο πολύ σε δύσκολες μάχες.
- 12) Τέλος, στον ιδεολογικό αγώνα πρέπει να είμαστε πολύ σαφείς για το τι σημαίνει να προοδεύουμε, έτσι ώστε, με ψευδείς προοπτικές ενότητας στον αγώνα, ο εχθρός μας να μην καταφέρει να μας απωθήσει.
- 13) Όσο υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχει εκμετάλλευση και οι αναρίθμητες αδικίες που συνεπάγεται, και ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ ότι οι αδικίες δεν θα εξαφανιστούν αν δεν εξαλείψουμε τον Καπιταλισμό. Ο καπιταλισμός βασίζεται στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, που είναι αυτό που δημιουργεί αδικίες.
- 14) Το θέμα δεν είναι να ξεπεράσουμε, μία προς μία, τις αδικίες, πρέπει να νικήσουμε την καπιταλιστική εξουσία που τις προκαλεί.
- 15) Πρέπει να γνωρίζουμε πώς να μάθουμε από τα λάθη που έχουν γίνει στις χώρες που αγωνίστηκαν για την οικοδόμηση του Σοσιαλισμού, ως στάδιο πριν από τον Κομμουνισμό, ειδικά στην πρώην ΕΣΣΔ. Χωρίς τα σοβαρά λάθη που

- διαπράχθηκαν και χωρίς την (διεισδυτική) παρέμβαση του ταξικού εχθρού στα κόμματα που έπαψαν να είναι κομμουνιστικά, ο καπιταλισμός δεν θα μπορούσε ποτέ να επιστρέψει στις χώρες που οικοδομούσαν το σοσιαλισμό για δεκαετίες.
- 16) Ο καπιταλισμός, ως πολιτικοοικονομικό σύστημα, αν εμείς οι αντικαπιταλιστές επαναστάτες δεν τον καταστρέψουμε, θα τελειώσει (όπως προέβλεψε ο Κάρλος Μαρξ) με την αυτοκαταστροφή του, χάρη στις αντιφάσεις (που οι επαναστάτες προσπαθούν να αυξήσουν) μεταξύ των παραγωγικών δυνάμεων και των σχέσεων παραγωγής, σε κάθε έναν από τους τρόπους παραγωγής. Αλλά αντί να περιμένουν να συμβεί αυτό, οι επαναστάτες παρεμβαίνουν για να το επιταχύνουν.
 - 17) Ένας πυρηνικός πόλεμος μπορεί να είναι το τέλος του καπιταλισμού. Και προς το παρόν αυτή η δυνατότητα δεν αποκλείεται, δεδομένης της συνεχούς ανάγκης για μεγαλύτερη υπεραξία, μεγαλύτερη κερδοφορία για το παραγωγικό κεφάλαιο και της βούλησης να πλουτίσουν ακόμη περισσότερο (λόγω της ανάγκης να διατηρηθεί ενεργός ο εκτεταμένος κύκλος αναπαραγωγής του κεφαλαίου), των ηγετών των πολυεθνικών. Ένας πυρηνικός πόλεμος θα μπορούσε να είναι το τέλος της ανθρώπινης ύπαρξης.
 - 18) Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο αγώνας για την ΕΙΡΗΝΗ είναι ένα θεμελιώδες και επείγον μέρος του αγώνα για την επίτευξη μιας κοινωνίας χωρίς καπιταλισμό. Ο αγώνας για την ειρήνη δίνει πραγματικά αποτελέσματα μόνο αν στρέφεται ενάντια στις αιτίες των πολέμων, δηλαδή ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ως το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ:

- 1) Υπάρχει ταξική πάλη (την οποία σήμερα αρνούνται ακόμη και τα συνδικάτα, τα οποία στα πρώτα χρόνια της ύπαρξής τους ήταν αντικαπιταλιστικά, όπως το CCOO στο ισπανικό κράτος), και αυτό θα υπάρχει όσο υπάρχει Καπιταλισμός.
- 2) Σε αυτόν τον αγώνα πρέπει να αναδείξουμε τον πρωτοποριακό ρόλο της εργατικής τάξης στην επαναστατική πάλη. διαλύοντας τους μύθους, που εφευρέθηκαν από τον ταξικό μας εχθρό, ότι σήμερα δεν υπάρχει εργατική τάξη ή ότι η εμπροσθοφυλακή είναι οι ΜΚΟ, οι φοιτητές, οι άστεγοι και οι ακτήμονες. Όλες αυτές οι συλλογικότητες μπορούν και πρέπει (με ιδεολογικό προβληματισμό) να υποθέσουν ότι η κύρια αιτία εναντίον των οποίων αγωνίζονται είναι ο καπιταλισμός και να ενταχθούν στην εργατική τάξη στην επαναστατική διαδικασία.
- 3) Το ΝΑΤΟ είναι το κύριο όργανο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ακόμη και για να κυριαρχήσει στις καπιταλιστικές (αλλά και ιμπεριαλιστικές) χώρες της Ευρώπης (όπως έδειξε ο πόλεμος που προκάλεσε το ΝΑΤΟ μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας). Ο ιμπεριαλισμός, ως η υψηλότερη φάση του καπιταλισμού,

συνεχίζει να συμπιέζει πολλές χώρες, λεηλατεί τον φυσικό πλούτο των πρώην αποικιών, με γενοκτονίες που υπερβαίνουν κατά πολύ τις συλλογικές σφαγές που διαπράχθηκαν τον Μεσαίωνα από τους Ισπανούς, τους Άγγλους και άλλους αποικιοκράτες.

- 4) Για να πληρωθούν τα έξοδα του NATO, κατασκευάστηκε το 40% των νέων χαρτονομισμάτων σε δολάρια (χωρίς έλεγχο). Η Γαλλία, για να είναι ιμπεριαλιστική στην Αφρική, έχει επίσης τυπώσει (χωρίς έλεγχο) εκατομμύρια στο νόμισμα που χρησιμοποιούν οι πρώην αποικίες της στην Αφρική, το οποίο χρησιμοποιεί για να πληρώσει τους τρομοκράτες που ελέγχουν στρατιωτικά τα εδάφη, από όπου απογειώνονται τα αεροπλάνα των γαλλικών πολυεθνικών που κλέβουν ορυκτά από αφρικανικές χώρες. Στην πραγματικότητα, έχει δημιουργηθεί μια ψεύτικη οικονομία βασισμένη στο χρέος και η νομισματοποίηση μιας ολοένα και πιο πλασματικής οικονομίας.
- 5) Το NATO, χάρη στον πόλεμο στην Ουκρανία, κατάφερε να πείσει τις ΗΠΑ να πουλήσουν φυσικό αέριο στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε τιμή 40% υψηλότερη από ό,τι το αγόρασε η ΕΕ από τη Ρωσία. Και αυτό αποτελεί μέρος της νέας κατανομής των αγορών και της νέας υποταγής της ευρωπαϊκής οικονομίας στα συμφέροντα των πολυεθνικών που εδρεύουν στις ΗΠΑ.
- 6) Ένα σαφές σημάδι της ύπαρξης της ταξικής πάλης είναι η άδικη κατανομή του πλούτου. Το 1% του πληθυσμού κατέχει περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99% και η φτώχεια εξαπλώνεται ανεξέλεγκτα, επηρεάζοντας κυρίως τις γυναίκες και προκαλώντας περισσότερους από 20.000 καθημερινούς θανάτους από πείνα. Αυτή η πραγματικότητα, στον καπιταλισμό, χειροτερεύει κάθε χρόνο.
- 7) Η υγεία στον καπιταλισμό είναι όλο και περισσότερο μια επιχείρηση, ενώ στη σοσιαλιστική Κούβα αποδεικνύεται ότι είναι ένα εργαλείο για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής και τη δυνατότητα εξαγωγής της σε καπιταλιστικές χώρες (όπως έκαναν με την πανδημία και συνεχίζουν να κάνουν σε πολλές ηπείρους).
- 8) Οι κυβερνήσεις, εκτός από τις χώρες που προσπαθούν να κινηθούν προς το σοσιαλισμό, είναι καθαροί διαχειριστές των συμφερόντων των μεγάλων πολυεθνικών. Αυτοί είναι που αποφασίζουν ποιος κυβερνά, χρηματοδοτώντας και κατευθύνοντας εννοιολογικά τις προεκλογικές εκστρατείες και τις κυβερνητικές αποφάσεις.
- 9) Οι άνθρωποι που ενεργούν ως δικαστές, με ελάχιστες εξαιρέσεις (που αποτυγχάνουν να αλλάξουν τη δικαιοσύνη εκ των έσω), είναι σαφείς υπερασπιστές και όργανα του καπιταλισμού. Η Δικαιοσύνη, πάντα διαθέσιμη και υπέρ της άρχουσας τάξης, δεν θα είναι ποτέ (στον Καπιταλισμό) Λαϊκή Δικαιοσύνη, υπερασπιστής των λαϊκών συμφερόντων. Στον καπιταλισμό δεν υπάρχει, ούτε θα υπάρξει ποτέ, η κατανομή των εξουσιών.
- 10) ΔΕΝ υπάρχει ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ συντονισμός των οργανώσεων που θα μπορούσαν να ηγηθούν της επαναστατικής διαδικασίας: αντικαπιταλιστικά κόμματα (πραγματικά και όχι simulacrum), συνδικάτα και ενώσεις κάθε είδους. Ένα σημαντικό μέρος των ηγετών του ούτε θέλει ούτε το βοηθά (άλλοτε για να διατηρήσει σφαίρες πρωταγωνιστή, άλλοτε λόγω έλλειψης ταξικής συνείδησης

- ή και τα δύο ταυτόχρονα). Αυτή η πραγματικότητα μας αναγκάζει να εμβαθύνουμε τον συλλογικό προβληματισμό για να τον αλλάξουμε.
- 11) Ακόμα και τα κόμματα που αυτοαποκαλούνται κομμουνιστές, δεν συντονίζονται ούτε καν για να ενώσουν την εργατική τάξη σε παγκόσμιο επίπεδο πολεμώντας, σε κατάλληλες ημερομηνίες (όπως η 1η Μαΐου).
 - 12) Ούτε συντονίζονται για να στηρίξουν τον μοναδικό παγκόσμιο οργανισμό σαφώς και δυναμικά ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ, που είναι η WFTU (Παγκόσμια Ομοσπονδία Συνδικάτων). Ο σορτουνισμός, μαζί με τον ευρωκομμουνισμό, οδηγεί πάρα πολλά Κομμουνιστικά Κόμματα να προωθήσουν τα μέλη τους (ελπίζοντας, με αυταπάτη, να μπορέσουν να αλλάξουν τα κίτρινα συνδικάτα εκ των έσω) για να ενισχύσουν τον ρεφορμιστικό, κοινωνικό σύμφωνο ή σοσιαλδημοκρατικό συνδικαλισμό.
 - 13) Έχει αποδειχθεί (υπάρχουν περισσότερα από 50 χρόνια εμπειρίας) ότι είναι αδύνατο να αλλάξουν τα κίτρινα ή σοσιαλδημοκρατικά συνδικάτα εκ των έσω, ώστε να είναι και πάλι μαχητικά και υπερασπιστές της εργατικής τάξης. Ο μόνος τρόπος για να βάλουμε τέλος στον συνδικαλιστικό ρεφορμισμό είναι να τον καταπολεμήσουμε και να τον καταγγείλουμε ανοιχτά.
 - 14) Ο ταξικός συνδικαλισμός, ο οποίος αυτοπροσδιορίζεται ως αντικαπιταλιστικός (και ο οποίος μπορεί να είναι μόνο αντιιμπεριαλιστικός), πέτυχε τη μεγάλη ενότητα του αγώνα το 1.945, όταν δημιουργήθηκε το WFTU (στις 3 Οκτωβρίου, στο Παρίσι).
 - 15) Οι καπιταλιστές ηγέτες κατάφεραν να σπάσουν αυτή την ενότητα και δημιούργησαν την ICFTU (σήμερα ITUC, Διεθνής Συνομοσπονδία Συνδικάτων) η οποία υποστήριξε και υποστηρίζει τις αποφάσεις των πολυεθνικών. Στη Χιλή, υπό τον Πινοσέτ, αυτά τα συνδικάτα, προδότες της εργατικής τάξης, υποστήριζαν ήδη την ιδιωτικοποίηση των συντάξεων και στη συνέχεια υποστήριζαν πάντα τον ιμπεριαλισμό, το NATO, την Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο), την ΕΕ (Ευρωπαϊκή Ένωση), τον ΠΟΕ (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου) κ.λπ.
 - 16) Για να εξασφαλίσει την υποστήριξη των κίτρινων συνδικάτων (υποστηρικτών της ταξικής συμφιλίωσης), ο καπιταλισμός τις χρηματοδοτεί και τις συντηρεί, άφθονα, με διάφορους τρόπους (μεταξύ αυτών, υπάρχουν επαληθεύσιμα και δημόσια δεδομένα, με χρήματα που παραδίδονται, σε διάφορα στάδια, στους ηγέτες της ITUC. Σήμερα κάποιοι πληρώνονται περισσότερο από τους περισσότερους υπουργούς σε καπιταλιστικές κυβερνήσεις.)
 - 17) Κάνει το ίδιο με κάθε είδους ενώσεις, αγοράζοντας και διαφθείροντας τους ηγέτες τους (τουλάχιστον προσπαθεί πάντα) όταν η οργάνωση (είτε είναι περιβαλλοντολογική, φεμινιστική κ.λπ.) αποκτά κύρος και ικανότητα παρέμβασης στην αντικαπιταλιστική ιδεολογική πάλη. Εδώ οι επαναστάτες πρέπει να επενδύσουν περισσότερο χρόνο και προσπάθεια για να αποτρέψουν την επιτυχία του ταξικού μας εχθρού.
 - 18) Άμεση συνέπεια αυτού είναι το πραγματικό γεγονός ότι η υποκρισία (χρήση ψεμάτων), που προηγουμένως χρησιμοποιούνταν μόνο από θρησκείες (ειδικά χριστιανικές), έχει γίνει όργανο όλων των οργανώσεων που εξαπατούν την

εργατική τάξη και τους ανθρώπους γενικά. Οι φασίστες, και οι σύμμαχοί τους, έχουν χρησιμοποιήσει περισσότερο τα ψέματα. Η αλήθεια ήταν, είναι και θα είναι πάντα επαναστατική.

- 19) Ως εκ τούτου, οι οργανώσεις (γειτονιές, συνδικάτα και κόμματα) που γεννήθηκαν με ευρύ σεβασμό από τις λαϊκές μάζες, είναι σήμερα, σε μεγάλο βαθμό, περιφρονημένες ή υποκινούν τη λαϊκή δυσπιστία. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να εξηγηθεί ο πολύ υψηλός βαθμός αποχής σε πολλές από τις πολιτικές μάχες (όχι μόνο στις εκλογικές), η αποχή που προωθείται (είναι προς το συμφέρον τους) από τους ηγέτες του Καπιταλισμού.
- 20) Έχουν επίσης εφεύρει (και κυρίως προωθήσει) τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι έχουν τεράστια κέντρα ενδιαφέροντος για θέματα που δεν επηρεάζουν την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό (αθλητισμός, ειδικά ποδόσφαιρο, μουσική, ειδικά αυτή που προωθείται από τα αστικά μέσα ενημέρωσης, κινηματογράφος, ειδικά αυτός της βίας και του απλοϊκού ρομαντικού, λογοτεχνία, ειδικά αυτή της επιστημονικής φαντασίας κ.λπ.).
- 21) Συμπληρωματικά των παραπάνω ήταν και συνεχίζει να είναι η χρήση ναρκωτικών, τα οποία απομονώνουν περαιτέρω τους ανθρώπους, βοηθώντας να γίνει πιο δύσκολος ο συλλογικός αγώνας.
- 22) Ένα άλλο σχεδόν ναρκωτικό είναι οι νέες ευαγγελικές θρησκείες που έχουν τόσο μεγάλη συχνότητα σε πολλές χώρες της Αμερικής.
- 23) Η νεολαία, ένα σημαντικό, ζωτικό και στρατηγικό στοιχείο, αποξενώνεται, κακοποιείται και δεν ξέρει πού πηγαίνει. Η πλειοψηφία των νέων εγκατέλειψε την πολιτική και τη θρησκεία και κατέφυγε στον μηδενισμό γενικά, και στην ακροδεξιά ειδικότερα, σε αντιστοιχία με τη μεταχείριση που τους επιφυλάσσει το καπιταλιστικό κράτος και το μέλλον τους.
- 24) Τελευταίος αλλά εξίσου σημαντικός, ο καπιταλισμός χρησιμοποιεί την πατριαρχία για να παρατείνει την ύπαρξή του. Αυτός είναι ο κύριος παράγοντας στο γεγονός ότι οι γυναίκες, οι οποίες αποτελούν την πλειοψηφία του εθνικού και διεθνούς πληθυσμού, συμμετέχουν ελάχιστα στις κοινωνικές και πολιτικές υποθέσεις.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ:

Θα τα περιγράψω ομαδοποιημένα σε **3 επίπεδα**:

- 1) Η βασική, αυτή που συγκεντρώνει ανθρώπους που αγωνίζονται ενάντια σε συγκεκριμένες αδικίες (πολύ συχνά χωρίς να αγωνίζονται ενάντια στις αιτίες αυτών των αδικιών). Αναφέρομαι στους Συλλόγους Γειτονιάς, τις ΜΚΟ, τις περιβαλλοντικές ομάδες, τις αντιεξουσίες, τις φεμινίστριες κ.λπ.
- 2) Συνδικάτα ή άλλες οργανώσεις που μπορούν (και πρέπει) να γνωρίζουν την ύπαρξη της ταξικής πάλης.
- 3) Τα πραγματικά Κομμουνιστικά Κόμματα, που αγωνίζονται για το Σοσιαλισμό, ως το πρώτο στάδιο για την οικοδόμηση της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Στο **πρώτο επίπεδο** τοποθετώ όλους τους οργανισμούς που αγωνίζονται ενάντια στις συλλογικές αδικίες (δηλαδή δεν προκαλούνται έγκαιρα ή/και προσωπικά).

Πιστεύω ότι είναι ένα βασικό, θεμελιώδες και απαραίτητο μέσο.

Όπως είπε ο Ché Guevara, οι αδικίες μπορούν να αποτελέσουν τη βάση μιας επαναστατικής διαδικασίας εάν κάνουμε τους ανθρώπους, απορρίπτοντάς τους, να αναζητήσουν τρόπους για να ακυρώσουν τις αιτίες αυτών των αδικιών.

Για παράδειγμα (θα αναφέρομαι πάντα σε παραδείγματα που ζούσαν στο ισπανικό κράτος), υπό τη φασιστική δικτατορία του Φράνκο, εξηγήσαμε ότι οποιοδήποτε πρόβλημα (απαραίτητο αλλά ανύπαρκτο φανάρι ή που δεν λειτουργούσε, ένας δρόμος χωρίς τις ελάχιστες κοινοτικές υπηρεσίες, πόσιμο νερό που δεν έφτασε, έλλειψη κατοικήσιμης στέγασης, έλλειψη σχολείων ή νοσοκομείων, κ.λπ.) υπήρχε εξαιτίας του δικτάτορα και του φασισμού. Αυτές ήταν οι τελικές και κύριες αιτίες που κατέστησαν δυνατή την αδικία που καταγγέλθηκε.

Με αυτή την έννοια, οι συνειρμοί, ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΌ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΪΔΗΣΗ, είναι και θα είναι πάντα εκείνοι που παρέχουν το πρώτο επίπεδο συνειδητοποίησης οποιουδήποτε σκέφτεται, που αντανακλά και που, σκεπτόμενος με τον δικό του τρόπο, δεν επιτρέπει στον εαυτό του να κυριαρχείται από την κυρίαρχη καπιταλιστική ιδεολογία.

Το έργο αυτών των ανθρώπων με ταξική συνείδηση και με αντικαπιταλιστικό κοινωνικό σχέδιο, θα καρποφορήσει μόνο αν υπάρχουν οργανωμένοι κομμουνιστές αγωνιστές δίπλα τους και αγωνίζονται μέρα με τη μέρα.

Στο **δεύτερο επίπεδο** τοποθετώ τα ταξικά συνδικάτα και κάθε οργάνωση που στο Καταστατικό της ή στα βασικά της έγγραφα καθιστά σαφές ότι αγωνίζεται για να τερματίσει τις αδικίες που δημιουργεί ο Καπιταλισμός.

Δεν μπορούμε να ζητήσουμε αυτό το επίπεδο συνείδησης των ανθρώπων των οργανώσεων του επιπέδου που περιγράφηκε παραπάνω, ως το επίπεδο που πρέπει να είναι αυτό όλων των συνιστωσών τέτοιων οργανώσεων.

Ναι, θα εργαστούμε έτσι ώστε, χάρη στις σκέψεις που συνεπάγεται ο αγώνας, όλο και περισσότεροι άνθρωποι που ανήκουν σε οργανώσεις πρώτου επιπέδου να αναλάβουν την ανάγκη να τερματιστεί η καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Αλλά τα παραπάνω θα είναι συνέπεια της ιδεολογικής πάλης, όπως ήταν το πέρασμα από τους ανοργάνωτους ανθρώπους σε ανθρώπους που συνδέονται με οργανώσεις του πρώτου επιπέδου.

Σε αυτό το δεύτερο επίπεδο θα πρέπει να εργαστούμε για να αυξήσουμε, μέρα με τη μέρα, την ταξική συνείδηση όλων των ανθρώπων, συνδεδεμένων και μη, με τους οποίους μπορεί να έρθει σε επαφή κάθε οργανισμός. Πρέπει να βοηθήσουμε ώστε οι

κατακτήσεις των εργασιακών δικαιωμάτων να μην πιέζουν προς τον συντηρητισμό και το φρένο στον αγώνα.

Η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΧΗΜΑΤΙΣΗ, με κεφαλαία γράμματα, είναι η βάση για τα μέλη των συνδικάτων (που ως επί το πλείστον δεν έχουν ταξική συνείδηση όταν ξεκινούν τη συμμετοχή τους σε ένα συνδικάτο) για να αποκτήσουν την απαραίτητη ταξική συνείδηση και διάθεση παρέμβασης στην αντικαπιταλιστική πάλη.

Στο **τρίτο επίπεδο** τοποθετώ τα πολιτικά κόμματα, δηλαδή τις οργανώσεις των οποίων ο κύριος στόχος είναι η κατάληψη της εξουσίας.

Σήμερα υπάρχουν λίγα κόμματα που **πραγματικά** αγωνίζονται ενάντια στον καπιταλισμό.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί, όπως το PCE (Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας), δηλώνουν αντικαπιταλιστές, αλλά στη διαχείρισή τους (όταν μπορούν να λάβουν αποφάσεις, είτε σε τοπικό, περιφερειακό, κρατικό ή παγκόσμιο επίπεδο) συνεχίζουν να σέβονται τους νόμους και τους κανόνες που επιβάλλει ο Καπιταλισμός.

Ευρωκομμουνισμός ήταν το όνομα της πολιτικής θεωρίας που προωθήθηκε από τους Γενικούς Γραμματείς των 3 CPs (Κομμουνιστικά Κόμματα), εκείνων της Ιταλίας, της Γαλλίας και της Ισπανίας: Berlinguer, Marchais και Carrillo. Ο ευρωκομμουνισμός, που γεννήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '70 του περασμένου αιώνα, είναι η πολιτική θεωρία (που εφευρέθηκε από τη σοσιαλδημοκρατία) για να ενώσει τα Κομμουνιστικά Κόμματα με τους Σοσιαλδημοκράτες.

Τα Κομμουνιστικά Κόμματα, αν ήταν πραγματικά συνεπή με το όνομά τους, θα έπρεπε, ΟΛΟΙ, να καταγγείλουν τον Καπιταλισμό σε κάθε πτυχή και δράση του.

Στην πραγματικότητα όμως έχουμε πάρα πολλά ΚΚπου κυβερνούν με σοσιαλδημοκρατικές οργανώσεις και ΕΚΤΕΛΟΥΝ ένα σαφές καπιταλιστικό πρόγραμμα, ακόμη και δημιουργώντας μισογυνιστικούς και πατριαρχικούς νεοφιλελεύθερους νόμους.

Τα πιο πρόσφατα παραδείγματα ήταν αυτό του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και αυτό της IU (Ενωμένη Αριστερά) στο ισπανικό κράτος. Ο τελευταίος έδιωξε από την αγκαλιά του (όταν ο Γκορμπατσόφ έδωσε την εντολή) το PCPE (κόμμα που συμμετείχε στη δημιουργία και την ίδρυση του IU), τον Ιανουάριο του 1.989, για να εξαλείψει αμέσως από το ιδρυτικό πρόγραμμα του IU ό, τι ήταν αντικαπιταλισμός (για παράδειγμα: η εθνικοποίηση των τραπεζών, η αγροτική μεταρρύθμιση που απαλλοτρίωσε τη γη από τους latifundistas κ.λπ.).

Έτσι σήμερα στην Ευρώπη, πάρα πολλά κόμματα που αυτοαποκαλούνται κομμουνιστικά (αλλά δεν είναι στην πραγματικότητα), αποδέχονται την ΕΕ, το NATO και τους νόμους που ψηφίζει το ευρωπαϊκό αστικό κοινοβούλιο

(συμπεριλαμβανομένου του νομίσματός του, ως εργαλείο ελέγχου της οικονομίας των 27 κρατών μελών).

Ο ταξικός μας εχθρός κάνει καλά που έχουμε αυτά τα ψεύτικα Κομμουνιστικά Κόμματα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΑΥΤΑ ΤΑ 3 ΕΠΙΠΕΔΑ ΟΡΓΑΝΩΝ;

Αυτό είναι το ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ, στο οποίο πρέπει να το διορθώσουμε, για να μην συνεχίσουμε να καθυστερούμε την εξαφάνιση του Καπιταλισμού.

Πρώτα πρέπει να διασφαλίσουμε ότι ο μέγιστος αριθμός ανθρώπων, ενεργώντας από συλλογική αλληλεγγύη (που είναι μια θεμελιώδης ανθρώπινη αρετή), συνδέεται (με οργανωμένο τρόπο) με τους αγώνες κατά των αδικιών που πρέπει να διοχετεύονται από οργανώσεις του πρώτου επιπέδου.

Δεύτερον, πρέπει να δώσουμε, ήδη σε πρώτο επίπεδο, τον αγώνα των ιδεών, ώστε ο αγώνας ενάντια σε κάθε αδικία όχι μόνο να καταφέρει να λύσει το συγκεκριμένο πρόβλημα (έξωση, υγεία, εκπαίδευση, οικολογική, φύλο κ.λπ.), αλλά και να χρησιμεύσει για να κάνει γνωστό και να κατανοήσει ποια ήταν η αιτία (Καπιταλισμός, πάντα ως κύρια και αρχική αιτία) της αδικίας και μπορεί να γίνει κατανοητό ότι πρέπει να αγωνιστούμε συλλογικά ενάντια στην κύρια αιτία.

Γι' αυτό πρέπει να οργανωθούμε για να κινητοποιηθούμε, να παρέμβουμε στις συγκρούσεις και να τις ριζοσπαστικοποιήσουμε (για να δείξουμε τα αληθινά ταξικά συμφέροντα που κρύβουν), να εκλαϊκεύσουμε τη σοσιαλιστική εναλλακτική λύση και να δημιουργήσουμε ηγεσίες που ηγούνται και κατευθύνουν όλους αυτούς τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες.

Τρίτον, πρέπει να διασφαλίσουμε ότι τα προδοτικά συνδικάτα στην εργατική τάξη, τα συνδικάτα που χρηματοδοτούνται (για να εξαπατήσουν τους εργαζόμενους) τα αφεντικά και οι φιλοκαπιταλιστικές κυβερνήσεις, θα εξαφανιστούν (ή θα αποδυναμωθούν, ως πρώτο βήμα). Για να γίνει αυτό πρέπει να καταγγείλουμε ξεκάθαρα κάθε προδοσία της εργατικής τάξης.

Τέταρτον, πρέπει να ενσωματώσουμε στους πραγματικά αντικαπιταλιστές βουλευτές τον μέγιστο αριθμό έντιμων μαχητών. Ακόμα καλύτερα αν είναι οι ηγέτες των οργανισμών πρώτου και δεύτερου επιπέδου που αναφέρονται. Με αυτόν τον τρόπο θα έχουν καλύτερη ενημέρωση και κατάρτιση για να μπορέσουν να βοηθήσουν την απαραίτητη ιδεολογική πάλη ενάντια στον καπιταλισμό.

Πέμπτον, πρέπει να βοηθήσουμε στο συντονισμό των αγώνων, **ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ**, ενώνοντάς τους στη βάση του κύριου εχθρού, ενάντια στην πρωταρχική αιτία όλων των προβλημάτων: τον ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ.

Σήμερα έχουμε πάρα πολλές δράσεις που καλούνται μερικές φορές την ίδια μέρα και ώρα, οι οποίες είναι πραγματικά ενάντια στον Καπιταλισμό, αλλά εμφανίζονται με διάσπαρτους στόχους (οικολογικούς, φεμινιστικούς, γειτονιάς, εργασίας, υγείας, εκπαίδευσης κ.λπ.). Αυτή η διασπορά ευνοεί τον καπιταλισμό και καθιστά δύσκολο για τις ενέργειες να είναι πραγματικά μαζικές.

Πρέπει να ενώσουμε αυτές τις ενέργειες, καθώς όλοι οι αντιφασίστες άνθρωποι ενώθηκαν για να αποτελειώσουν τον Χίτλερ και τους συμμάχους του. Για να το επιτύχουμε αυτό, πρέπει να επιτύχουμε στο δεύτερο σημείο. Οι εργασίες αναμειγνύονται, δεν μπορούν να εκτελεστούν ξεχωριστά ή κλιμακωτά.

Έκτον, επιπλέον, ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ, θα πρέπει να αναπτύξουμε ένα μεγάλο έργο «συλλογικής επαγρύπνησης» για να αποτρέψουμε τον καπιταλισμό και τα όργανά του από το να διαφθείρουν τους ηγέτες, σέρνοντάς τους να απενεργοποιήσουν (ως μέρος της διαδικασίας αντικαπιταλιστικής ιδεολογικής συνείδησης) τις οργανώσεις των οποίων ηγούνται. Ας θυμηθούμε ότι ο καπιταλισμός μπόρεσε να διαφθείρει τον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν, κορυφαίους ηγέτες του ΚΚΣΕ, οι οποίοι κάποτε παραδόθηκαν ατομικά στον καπιταλισμό κατάφεραν να εξαφανίσουν το μεγαλύτερο (μετά το ΚΚ της Κίνας) Κομμουνιστικό Κόμμα (9 εκατομμύρια μέλη) που υπήρχε στον πλανήτη.

Έβδομον, πρέπει πάντα να επιδιώκουμε τη μέγιστη ενότητα, με μια ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΧΗ: η ενότητα **είναι χρήσιμη μόνο αν μας επιτρέπει να προχωρήσουμε**. ΠΟΤΕ μια ενότητα που μας οδηγεί στην οπισθοδρόμηση, σε αυτό που έχει ήδη κατακτηθεί με τον συλλογικό αγώνα. Όχι στην ενότητα για χάρη της ενότητας. Το καλύτερο παράδειγμα αυτού είναι ότι δεν πρέπει να δεχτούμε την ενότητα των συνδικάτων εάν αποδυναμωθούν οι στόχοι και υπογράφουν συμφωνίες που ωφελούν μόνο τους εργοδότες (η CCOO στο ισπανικό κράτος είναι ένα σαφές και καταστροφικό παράδειγμα αυτού, ως υποστηρικτής ψευδών μονάδων που οδηγούν στην αποστράτευση των εργαζομένων, με θεατρικές ενέργειες για την προσομοίωση του αγώνα και καταλήγουν να υπογράφουν απαράδεκτες απώλειες, όπως η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης, η μείωση όσων εισπράττονται ως σύνταξη ή η ενίσχυση των ιδιωτικών συντάξεων).

Όγδοο Όταν εντοπίζουμε την ανάγκη για αλλαγή στις συμμαχίες, πρέπει να γνωρίζουμε πώς να επιλέξουμε τη σωστή στιγμή, τόσο για να ενωθούμε με άλλες δυνάμεις, όσο και για να έρθουμε σε ρήξη με οπορτουνιστές διαφόρων ειδών, δηλαδή τη στιγμή που μας επιτρέπει να προχωρήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο ή να αποφύγουμε τη μεγαλύτερη δυνατή οπισθοδρόμηση.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ελπίζω ότι αυτή η αντανάκλασή μου (η οποία έχει εμπλουτιστεί από μερικούς φίλους και συντρόφους σε αγώνα με τα σχόλιά τους) θα χρησιμεύσει για την αντανάκλαση

περισσότερων μαχητών ανθρώπων, οι οποίοι, όπως εγώ, θέλουν την καταστροφή του Καπιταλισμού.

ΚΑΘΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, κατά τη γνώμη μου, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΕΜΒΕΙ ΣΤΑ 3 ΕΠΙΠΕΔΑ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ, ενθαρρύνοντας την οργάνωση του μέγιστου αριθμού ατόμων σε κάθε επίπεδο.

Μόνο με σαφείς ιδέες, χωρίς οπορτουνισμό (αναζητώντας ψεύτικες συμμαχίες), μπορούμε να δημιουργήσουμε την απαραίτητη συλλογική, ΤΕΡΑΣΤΙΑ συνείδηση ότι πρέπει να νικήσουμε τον Καπιταλισμό.

ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Ο ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΣ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ!

Κουίμ Μπόιξ

Συνδικαλιστής, κομμουνιστής, Ισπανός.

Βαρκελώνη, Οκτώβριος 2.022

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.-

- 1) Θέλω να ευχαριστήσω τις απόψεις (πάντα επικριτικές και εποικοδομητικές) που έλαβα σχετικά με τα σχέδια πριν από αυτό το έγγραφο, για να τις βελτιώσω. Έχω συμβουλευτεί συντρόφους που αγωνίζονται σε διάφορες χώρες (τόσο στην Ισπανία όσο και σε άλλες χώρες). Θα ήθελα να τους παραθέσω όλους, αλλά ορισμένοι προτίμησαν να μην εμφανίζεται το όνομά τους.

Σε κάθε περίπτωση, οι ακόλουθες αναφορές δεν συμπίπτουν (όπως είναι λογικό και εμπλουτιστικό) με όλες τις ιδέες που εκφράζονται στο κείμενο που έχω συντάξει, υπογράψει και για το οποίο είμαι αποκλειστικά υπεύθυνος:

Γεώργιος Μαυρίκος, Επίτιμος Πρόεδρος της WFTU:

Βαλεντίν Πάτσο, σημαντικός ηγέτης της WFTU για δεκαετίες και πρώην γερουσιαστής του Περού, όπου ήταν Στρατηγός Sec του CGTP.

Σβεν Ταρπ, κομμουνιστής από τη Δανία.

Julio Díaz, Γενικός Γραμματέας του PCPE (Κομμουνιστικό Κόμμα των Λαών της Ισπανίας).

Luis Miguel Busto, συνδικαλιστής του ισπανικού κράτους, συντονιστής της κρατικής επιτροπής της WFTU.

Λυσίμαχος Βελάσκο, συνδικαλιστής και κομμουνιστής του Ισημερινού, WFTU P&R TUI Propaganda Sec;

Leonor Meza, συνδικαλιστής από την Ονδούρα, συντονιστής για την Κεντρική Αμερική της TUI της P&R της WFTU·

Jose Maria Lucas, ιστορικός, συνδικαλιστής, αγωνιστής του PCPE, Συντονιστής για την Ευρώπη του TUI του P&R του WFTU·

Ντάνιελ Καζάλ, Γενικός Γραμματέας της FSOC, φρεντέ Σιντικό Ομπρέρο ντε Κανάριαν·

Nelson Guzman, συνδικαλιστής και κομμουνιστής από την Κολομβία, Πρόεδρος της Επιτροπής Έρευνας και Μελετών του TUI της P&R της WFTU.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΈΓΓΡΑΦΟ ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΕΥΣΕΙ, ΣΥΝΕΠΩΣ, ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΈΧΙΣΗ ΜΙΑΣ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΩ ΌΤΙ ΘΑ ΕΊΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΗ ΣΕ ΌΣΟΥΣ ΑΠΌ ΕΜΆΣ ΕΠΙΘΥΜΌΥΝ ΝΑ ΠΡΟΩΘΉΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΑΡΆΙΤΗΤΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΆΣΤΑΣΗ.

Οποιαδήποτε σχόλια (θετικά ή αρνητικά, με τα αντίστοιχα επιχειρήματα), σε αυτό το έγγραφο, θα είναι πάντα ευπρόσδεκτα.

- 2) Όλα τα παραδείγματα που χρησιμοποίησα προέρχονται από το περιβάλλον που έζησα και γνώρισα περισσότερο, τόσο στην Ισπανία όσο και στην Ευρώπη, από τον παγκόσμιας κλάσης συνδικαλισμό και από τα ετήσια συνέδρια των Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων. Ήμουν στην αρχή του τελευταίου και συμμετείχα σε αυτά για 19 χρόνια ως επικεφαλής διεθνών σχέσεων του PCPE (Κομμουνιστικό Κόμμα των Λαών της Ισπανίας, το οποίο είναι μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα, δηλαδή όχι ευρωκομμουνιστικό), ένα κόμμα στο οποίο συνεχίζω να αγωνίζομαι και να συνεισφέρω αυτό που μου ζητούν. Σήμερα είμαι ο Γενικός Γραμματέας του TUI των Συνταξιούχων του WFTU.